

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobkyně: **P. T. X.**, státní příslušnost X, v ČR bytem X

zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem náměstí 28. října, Brno

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

a osoby zúčastněné na řízení: **R. J.**, bytem X

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2020, č.j. CPR-3387-7/ČJ-2020-930310-V234,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 21. 7. 2020, č.j. CPR-3387-7/ČJ-2020-930310-V243 **se zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobkyni náklady řízení v částce 14 580, 50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Vratislava Taubera, advokáta se sídlem náměstí 28. října 9, Brno.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému tlumočnickovi Ing. Oai Lam, bytem X, **se přiznává** odměna ve výši 350 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení (dále jen „OZNŘ“) a bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 15. 11. 2019 č.j. KRPB-121102-44/ČJ-2019-060022-SV. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou ji nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 1 rok.

II. Žaloba

2. Žalobkyně především namítala, že se v průběhu řízení dovolávala postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15 a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto právní postavení ji nebylo přiznáno. Správní orgán I. stupně přitom přiznal OZNŘ právní postavení účastníka řízení, ovšem neuznal, že vztah mezi žalobkyní a OZNŘ je vztahem, který lze označit za trvalý partnerský vztah. Žalobkyně totiž nedoložila, že se o takový vztah jedná. Žalovaná pak vztah hodnotila na základě obsahu spisu a dospěla k závěru, že určitý vztah existuje, ale nejedná se o vztah, který lze označit za trvalý partnerský vztah. Žalobkyně i OZNŘ byli přesvědčení, že partnerské soužití ve společné domácnosti po dobu 10 měsíců, kterému předcházela 10 měsíční známost, lze označit za trvalý partnerský vztah. Společné soužití bylo potvrzeno pobytovou kontrolou a oběma účastníky bylo deklarováno pokračování ve vztahu a záměr uzavření sňatku. Dle názoru žalobkyně měl správní orgán I. stupně za užití zásady vstřícnosti a zásady materiální pravdy ji vyzvat k poskytnutí součinnosti. Žalovaná se pak postojem ani vyjádřením OZNŘ nezabývala. Zejména vyjádření OZNŘ k podkladům pak v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu ponechala bez reakce.

3. Žalobkyně dále namítala, že hodnocení vztahu mezi žalobkyní a OZNŘ je třeba označit za tendenční. Především nebyl hodnocen stav ke dni vydání jejího rozhodnutí a bylo vycházeno tolik ze stavu v listopadu 2019. Žalobkyně žije s OZNŘ ve společné domácnosti od března roku 2019, tj. po dobu roku a půl, přičemž jejich vztah trvá téměř dva roky. Vztah vznikl v době, kdy žalobkyně pobývala na území ČR v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, které probíhalo ještě několik dalších měsíců. Žalobkyně žije v ČR již 28 let a pracuje jako obsluha herny na ulici Křenova v Brně, kde je minimální pohyb osob vietnamské národnosti, a tudíž není možné, aby aspoň částečně nemluvila česky. OZNŘ sice komunikaci jako problém označuje, nicméně uvedla, že pokud mluví pomalu, tak mu žalobkyně rozumí. Mezi žalobkyní a OZNŘ tedy neexistuje taková komunikační bariéra, která by komunikaci neumožňovala.

4. Žalobkyně dále namítala, že nebyl dodržen princip proporcionality mezi důvody k vydání rozhodnutí a jeho dopady do soukromého a rodinného života. Zdůraznila, že v otázce neoprávněného pobytu nejednala úmyslně, neboť byla v dobré víře, že podáním

žádosti o povolení k přechodnému pobytu ji vznikla fikce oprávnění k pobytu dle § 87 y zákona o pobytu cizinců. Jinak neexistuje důvod, aby se dostavila na MV ČR za účelem převzetí překlenovacího víza, které by osvědčovalo její oprávnění k pobytu. Její osobní sféra pak zahrnuje nejenom OZNŘ, ale celou rodinu i vazby, které si zde za celou dobu svého pobytu vytvořila, tj. její vnuci a další rodinní příslušníci. Žalovaná se však zabývala dopady rozhodnutí výhradně ve vztahu k OZNŘ.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření zejména odkázala na své rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Jednání před soudem

5. Právní zástupce žalobkyně zejména uvedl, že podstatné pro posouzení věci je, zda lze žalobkyni považovat za rodinného příslušníka občana EU. Správní orgán I. stupně vycházel z toho, že žalobkyně žila s OZNŘ ve společné domácnosti 10 měsíců. Dle správního orgánu I. stupně se proto nejednalo o trvalý svazek, přičemž k jeho navázání došlo v době, kdy žalobkyni končilo oprávnění k pobytu na území ČR (měla podanou kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany) a rovněž mezi ní a OZNŘ existuje komunikační bariéra. Právní zástupce žalobkyně zdůraznil, že žalovaná se nezabývala změnou okolností, tj. uplynutím času přibližně 1 roku mezi jejím rozhodnutím a rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Dále uvedl, že nebyl dodržen princip proporcionality, neboť žalobkyně požádala v dobré víře o přechodný pobyt za účelem soužití s občanem EU, ale Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen „MV ČR“) ji předalo Policii České republiky (dále jen „PČR“). Žalobkyně však má na území ČR partnera a vnučku. V posuzovaném případě nebylo předmětem rozhodnutí narušení veřejného pořádku. I její žádost o přechodný pobyt z důvodu toho, že je rodinným příslušníkem občana EU, byla zamítnuta pro narušení veřejného pořádku. Ze znění zákona o pobytu cizinců totiž plyne, že zamítnout z důvodu narušení veřejného pořádku lze jen tehdy, pokud je přiznáno postavení rodinného příslušníka EU.

6. Žalovaná se z nařízeného jednání omluvila.

7. Žalobkyně v rámci svého účastnického výslechu především uvedla, že s OZNŘ žije dva roky ve společné domácnosti. Chtějí spolu žít dlouhodobě. Pracuje v herně a zde se také seznámili. OZNŘ žalobkyni navštěvovala jako host a pomáhala ji při úklidu nádobí a herny. Byly i kontrolováni PČR, zda spolu skutečně žijí. Na území ČR má žalobkyně rovněž syna a jednu vnučku. OZNŘ mají oba rádi. I v současné době stále s OZNŘ žije. V bytě mají jeden pokoj, společně chodí do práce a pak se vrací zpět a vaří. Před podáním žaloby chtěly uzavřít manželství, avšak nedorazily potřebné dokumenty z Vietnamu. Do Vietnamu se žalobkyně vrátit nemůže.

8. OZNŘ především uvedla, že se žalobkyní jsou spolu stále, ráno spolu chodí do práce. Pro vnučku žalobkyně je jako vlastní děda a mají spolu velmi dobrý vztah. Žalobkyně zná i jeho rodinné příslušníky, kteří ji mají rádi. Žalobkyně sice mluví špatně česky, avšak

OZNŘ ji vysvětluje význam slov a při pomalé komunikaci jsou schopni se i domluvit. Žalobkyně i OZNŘ požádaly o uzavření manželství na úřadě ve Šlapanicích, avšak nedorazily potřebné dokumenty z ambasády, a tudíž nemohlo být manželství uzavřeno. K dotazu právního zástupce žalobkyně OZNŘ uvedla, že hernu navštěvují Češi i cizinci. Žalobkyně je přitom schopna se s Čechy běžně domluvit, nemá s tím žádný problém. Závěrem OZNŘ uvedla, že si přeje, aby tady žalobkyně zůstala, mají se rádi, jsou na sebe zvyklí.

9. Soud dále při jednání provedl dokazování: a) Doklad (potvrzení) zajištění ubytování ze dne 1. 7. 2020, b) Pracovní smlouva uzavřená mezi žalobkyní a X, s.r.o. ze dne 28. 8. 2018, včetně jejího dodatku č. 1 ze dne 31. 12. 2018, c) Poskytnutí informace o řízení ze dne 25. 8. 2020 a d) Překlad vyjádření žalobkyně.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházeje ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

11. Podle § 119 a odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

12. Podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník a) ohrožuje bezpečnost státu, b) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let; do této doby se nezapočítává doba výkonu trestu odnětí svobody, nebo c) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území.*

13. Podle § 15 a) zákona o pobytu cizinců *se rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem,*

nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti, 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo 3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu. Dle odstavce 3 ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

14. Mezi účastníky není sporné, že žalobkyně na území ČR pobývala od 27. 3. 2019 do 27. 5. 2019 bez víza či jiného oprávnění k pobytu. Sporné mezi účastníky je, zda byl skutkový stav zjištěn v takovém rozsahu, aby bylo možno dospět k závěru, že žalobkyně není rodinným příslušníkem OZNR, tj. občana Evropské unie ve smyslu § 15 a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V takovém případě by totiž rozhodnutí o správním vyhoštění nemohlo být vydáno dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nýbrž dle odstavce téhož ustanovení při splnění odlišných podmínek.

15. Soud k věci uvádí, že podle čl. 3 odst. 2 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. [2004/38/ES](#) o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. [1612/68](#) a o zrušení směrnic [64/221/EHS](#), [68/360/EHS](#), [72/194/EHS](#), [73/148/EHS](#), [75/34/EHS](#), [75/35/EHS](#), [90/364/EHS](#), [90/365/EHS](#) a [93/96/EHS](#) (dále jen „směrnice“) „[a]niž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotyčných osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob: partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah“. Ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je projevem harmonizace národních předpisů s právem Evropské unie, a to konkrétně čl. 3 odst. 2 směrnice. Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) dospěl při výkladu uvedeného ustanovení k závěru, že členské státy musí dbát na to, aby jejich vnitrostátní předpisy zahrnovaly kritéria, která uvedeným osobám umožní dosáhnout rozhodnutí o jejich žádosti o vstup a pobyt, jež bude vydáno na základě pečlivého posouzení jejich osobních poměrů a v případě zamítavého rozhodnutí bude odůvodněno. Přestože členské státy mají širokou posuzovací pravomoc ohledně volby uvedených kritérií, musí být v souladu s obvyklým smyslem výrazu „usnadní“, jakož i výrazů, které se týkají závislosti, použitých v uvedeném čl. 3 odst. 2, a jež nezabývá toto ustanovení jeho užitečného účinku (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 5. 9. 2012, *Rahman a další*, C-83/11, ECLI:EU:C:2012:519, dostupný na: <http://curia.europa.eu/>).

16. Soud rovněž k věci uvádí, že trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokladatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu

času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. Je třeba upozornit na to, že samotnému pojmu společné domácnosti je inherentní určitá „trvalost“ takového soužití (viz Eliáš, K.: Domácnost, in: Ad notam, č. 3/2007, str. 70). Pokud vykládané ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců přidává k této základní „trvalosti“ obsažené v pojmu společná domácnost požadavek trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU, pak tomu nelze rozumět jinak, než že se jedná o požadavek určité kvalifikované trvalosti. V této souvislosti lze zohlednit i délku soužití, kterou u nesezdaných párů pro přiznání právní relevance vyžadují jiné předpisy. Zatímco u manželství a registrovaného partnerství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechtějí nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, právo zpravidla přiznává určité účinky až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním tj. právě prostřednictvím onoho kvantitativního prvku. Občanský zákoník (č. [89/2012 Sb.](#)) tak druhovi, který žil ve společné domácnosti se zůstavitelkou po dobu jednoho roku před smrtí, dává postavení dědice ve druhé, resp. třetí třídě zákonné posloupnosti ([§ 1636](#)). Pro přiznání práva zastupovat druhu v případě duševní poruchy vyžaduje občanský zákoník již soužití ve společné domácnosti po dobu tří let ([§ 49 odst. 1](#)). Zákon o daních z příjmů (č. [586/1992 Sb.](#)) vyžaduje pro osvobození daru, resp. jiného majetkového zvýhodnění, od daně soužití ve společné domácnosti po dobu jednoho roku před nabytím daru [[§ 4a písm. m\)](#) bod 2, [§ 10 odst. 3 písm. c\)](#) bod 2]. Vedle těchto příkladem uvedených skutečností, které se vztahují k posouzení samotného partnerského vztahu, je nutné ale zohlednit i další významné okolnosti, které mohou mít význam jak pro hodnocení trvalosti a hloubky tvrzeného vztahu, tak pro samotné řízení, kvůli kterému je partnerský vztah hodnocen. Bude se jednat například o zjištění, zda přiznání statusu cizinci dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nebrání určitá významná překážka, zda partnerský vztah nevznikl účelově v určité fázi řízení, jak se o něm správní orgán dozvěděl či jak dlouho řízení trvá. Okolností, kterou lze při hodnocení trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU zohlednit, může být i to, zda osoby takto spolužijící mají jinou rodinu, jaké jsou důvody jejich odloučení od původního manžela a rodiny a jaký je vztah s těmito blízkými (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č.j. 4 Azs 151/2015-35).

17. Zdejší soud před vypořádáním jednotlivých námitek podotýká, že podle zásady jednotnosti správního řízení představuje řízení před správním orgánem prvního stupně a odvolacím správním orgánem jeden celek. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tak nutné posuzovat v kontextu rozhodnutí odvolacího správního orgánu, který mohl celou řadu vad zhojit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. [6 Ads 134/2012 - 47](#)). Výtky žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak mohou být vyvráceny právě obsahem rozhodnutí žalovaného, kde mohly být vypořádány.

18. Jak uvedl správní orgán I. stupně, tak vztah mezi žalobkyní a OZNŘ vznikl v září roku 2018, přičemž od března 2019 bydlí na společné adrese (dle doloženého dodatku k nájemní smlouvě od 1. 5. 2019) Štefánikova 17, Brno. Dle správního orgánu i. stupně trvala známost ke dni vydání tohoto rozhodnutí přibližně 14 měsíců, z toho ve společné domácnosti bydlí asi 9 měsíců, a tudíž se nejednalo o trvalý partnerský vztah. Vztah účastníků započal v době, kdy žalobkyně podala kasační stížnost proti rozhodnutí o zamítnutí žaloby ve věci mezinárodní ochrany. Bylo tomu tedy v době, kdy si musela být vědoma toho, že po skončení řízení o kasační stížnosti bude nucena vycestovat z ČR. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že nebyly doloženy žádné dokumenty týkající se jejich partnerského života, tj. např. společné fotografie, informace o založení společného účtu, společné pořízené movité věci, návštěva kulturního zařízení, doklad o společně stráveném víkendu nebo dovolené či návrh na provedení svědecké výpovědi někoho z blízkého okolí. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 15. 11. 2019. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně i OZNŘ odvolání. Rozhodnutí žalované bylo vydáno dne 21. 7. 2020. Žalovaná pak dospěla k závěru, že žalobkyně a OZNŘ se znají krátce, neboť prokazatelně spolu začali bydlet až dne 1. 5. 2019, tj. v době, kdy cizinka na území ČR již pobývala nelegálně a krátce před tím bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalovaná svůj závěr odůvodnila i tím, že mezi žalobkyní a OZNŘ existuje jazyková bariéra, která tvoří překážku pro existenci trvalého vztahu.

19. Dle názoru soudu se žalovaná dostatečně nezabývala tím, že mezi jejím rozhodnutím a rozhodnutím správního orgánu I. stupně uplynulo 8 měsíců, kdy se vztah mezi žalobkyní a OZNŘ dále rozvíjel, a to i z hlediska jeho pevnosti a intenzity. Dle názoru soudu nelze již v době rozhodnutí žalované označit délku vztahu za krátkou, neboť žalobkyně bydlela s OZNŘ ve společné domácnosti již více než rok. OZNŘ pak do správního spisu k podanému dovolání doložila i fotografie z rodinného života, jenž žalovaná nehodnotila. Při soudním jednání pak bylo zjištěno, že žalobkyně sice mluví česky špatně, avšak OZNŘ ji vysvětluje význam slov a při pomalé komunikaci jsou schopni se domluvit. Mezi žalobkyní a OZNŘ tedy existuje sice obtížnější komunikace, ale přesto jsou schopni si navzájem porozumět, což nebrání tomu, aby se mohlo jednat o trvalý partnerský vztah.

20. K otázce vzniku partnerského soužití soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 10 Azs 150/2019-41, v němž je mj. uvedeno: „(18) NSS s takovouto argumentací nemůže souhlasit. Vznik partnerského soužití nelze dle okolností vyloučit ani po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, byť městský soud naznačuje opak. Ostatně přesně k této situaci směřuje § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, který upravuje situace, kdy se cizinec stal rodinným příslušníkem občana EU *po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění* (viz jeho citace v bodě [9] shora). Výklad městského soudu v podstatě popírá toto zákonné pravidlo, které by se v logice výkladu městského soudu nemohlo uplatnit nikdy (podle městského soudu po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění již nelze trvalý partnerský vztah vůbec založit). Byť v mnoha případech se samozřejmě bude za těchto okolností vzniklé partnerské soužití jevit jako účelové, je vždy na zvážení individuálních okolností případu, zda tomu tak skutečně je (blíže ke genezi a smyslu § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, včetně jeho základu v právu EU, viz rozsudek ze dne 9. 12. 2015, čj. 4 Azs 228/2015-40, body 42 násl.).“

21. V posuzovaném případě počátky vztahu spadají sice do období řízení o kasační stížnosti proti zamítnutí žaloby ve věci neudělení mezinárodní ochrany, avšak nejednalo se přímo o období, kdy by žalobkyně již na území ČR pobývala nelegálně. Nelze tedy toliko z těchto důvodů dospět k závěru, že by se nejednalo o trvalý partnerský vztah. Soud k věci dále uvádí, že žalobkyně s OZNŘ plánuje uzavřít manželství. Bylo již domluveno i datum uzavření manželství, avšak s ohledem na chybějící dokumenty z Vietnamu k tomu nemohlo dojít. Žalobkyně i OZNŘ navzájem znají své rodinné příslušníky a stýkají se. Dle názoru soudu tedy žalobkyně i OZNŘ deklarovali vůli ve vztahu setrvat, plánují společnou budoucnost v manželství. Společně tráví značnou část dne. Není přitom sporné, že žalobkyně žije s OZNŘ ve společné domácnosti.

22. Soud nadto k věci uvádí, že dle provedeného dokazování je žalobkyně na území ČR zaměstnaná. Její žádost o povolení k přechodnému pobytu na pak byla zamítnuta dle § 87 e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu toho, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek a nikoliv podle § 87 e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu toho, že by nebyla rodinným příslušníkem občana EU.

23. Dle názoru soudu by se měla žalovaná i s ohledem na skutečnosti výše uvedené znovu posoudit, zda se mezi žalobkyní a OZNŘ žijící ve společné domácnosti nemohlo jednat o trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15 a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Soud k tomu uvádí, že jim zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že by se o trvalý partnerský vztah mohlo jednat. Pak by ovšem žalobkyni nemohlo být správně vyhoštění uloženo podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale toliko podle § 119 odst. 2 téhož zákona při splnění tam stanovených podmínek.

VI. Náklady řízení

17. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v nákladech právního zastoupení v celkové výši 12 050 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Vratislava Taubera, advokáta, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání soudu) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu ve výši 9.300,- Kč (3 x 3.100,- Kč) a jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 2 písm. g) advokátního tarifu (účast při jednání, při kterém došlo jenom k vyhlášení rozsudku) za něž náleží odměna ve výši ½ mimosmluvní odměny, tj. 1550 Kč. Dále žalobci náleží náhrada hotových výdajů ve výši 1 200,- Kč (4 x 300,- Kč) dle § 13 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 530, 50 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 14 580,50 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

18. Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má OZNŘ právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění povinnosti a ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, právo na náhradu nákladů jí nepřiznal.

19. Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve výroku IV. tohoto rozsudku o odměně tlumočníka. Soudem ustanovenému tlumočnickovi soud přiznal dle ustanovení § 17 odst. 1 vyhl. č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících odměnu za 1 hodinu tlumočení z jazyka vietnamského ve výši 350 Kč, která mu bude vyplacena z účtu zdejšího soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. října 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.